

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD a JUDr. Ľubici Filovej v právnej veci navrhovateľky: **MAC TV s.r.o.**, Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, právne zastúpená Advokátskou kanceláriou Bugala-Ďurček, s.r.o. Miletičova 5B, Bratislava, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporkyne č. RP/51/2015 zo dňa 8. septembra 2015, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/51/2015 zo dňa 8. septembra 2015 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

Navrhovateľ **je p o v i n n ý** zaplatiť súdny poplatok z podaného opravného prostriedku vo výške 500,- eur na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

1.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/51/2015 zo dňa 8. septembra 2015 Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) uložila navrhovateľke sankciu – pokutu podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 2.000,- eur za porušenie povinnosti podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe WAU dňa 15. februára 2015 v čase o cca 17:25 hod. odvysielal program Milenec vdovy, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých divákov do 12 rokov a ktorý obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritériá podľa ustanovenia § 1 ods. 1 písm. b/ „obscénne vyjadrovanie“, podľa ustanovenia § 1 ods. 2 písm. c / „sexuálne scény, ktoré sú súčasťou dejovej línie“ a podľa ustanovenia § 1 ods. 2 písm. f / expresívne vyjadrovanie, ktoré s prihliadnutím na § 1 ods. 5 Jednotného systému označovania podmieňujú jeho klasifikáciu ako nevhodného pre maloletých divákov do 15 rokov, čím účastník konania jeho klasifikovaním ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov nesprávne uplatnil Jednotný systém označovania.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že Rada na svojom zasadnutí dňa 12. mája 2015 prijala uznesenie o začatí správneho konania voči vysielateľovi MAC TV s.r.o. vo veci porušenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že dňa 15. februára 2015 v rámci programovej služby WAU odvysielal program Milenec vdovy, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých divákov do 12 rokov čím mohlo dôjsť k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania. Oznámenie o začatí správneho konania bolo účastníkovi doručené 28. mája 2015 na základe čoho sa začalo správne konanie č. 438/SKO/2015. Účastník konania bol súčasne vyzvaný, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 Správneho poriadku. Účastníkovi konania bol následne listom č. 3566/2015/O zaslaná opätovná výzva na vyjadrenie sa v správnom konaní do 5 dní odo dňa jej doručenia spolu s poučením, že Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 Správneho poriadku. Opätovná výzva na vyjadrenie k predmetnému správnomu konaniu bola účastníkovi konania doručená dňa 30. júla 2015. Vyjadrenie účastníka konania nebolo Rade doručené.

V rámci posudzovania predmetu správneho konania Rady posúdila právnu vec v intenciách príslušných zákonných ustanovení, najmä § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. a § 1 ods. 1, 2, 3, 5 vyhlášky Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z. a vysporiadala sa s kolíziou ústavou zaručených práv a právom chránených záujmov, najmä s právom na slobodu prejavu v právnom poriadku Slovenskej republiky zakotvenej v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky a s povinnosťou vysielateľa podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený vyhláškou č. 589/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimedialných diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania (ďalej len „JSO“). Po vykonanom dokazovaní a podrobnej analýze monitorovaného vysielania *Milenec vdovy* vysielaného dňa 15. februára 2015 v čase odvysielania cca 17:25:31 – 19:14:19 hod. (celkový časový rozsah cca 1 hod. 18 min. a 48 sekúnd) označeného podľa JSO: nevhodný pre maloletých do 12 rokov Rada zhodnotila, že označenie predmetného programu ako nevhodného pre maloletých do 12 rokov bolo nesprávne, a to vzhľadom na výskyt jednotlivých hodnotiacich kritérií v ňom. Z toto dôvodu považovala za primerané označenie predmetného programu ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov. Dospela tak k záveru, že účastník konania sa dopustil porušenia ustanovenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. už v minulosti, keď prvými sankciami boli Rozhodnutie č. RL/398/2002, ktorým bola uložená sankcia – upozornenie na porušenie zákona (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 2. septembra 2002) a rozhodnutie č. RL/412/2002, ktorým bola uložená sankcia – upozornenie na porušenie zákona) rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11. novembra 2002) ako aj ďalších 25 rozhodnutí špecifikovaných v odôvodnení rozhodnutia. Nakoľko v danom prípade išlo o opakované porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ustanovenie § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. nepripúšťa voľnosť uváženia pri rozhodovaní o druhu sankcie za porušenie tejto povinnosti, Rada vo veci rozhodla podľa § 20 ods. 3 a § 64 ods. 1 písm. d/ a ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z.

2.

Proti uvedenému rozhodnutiu Rady sa v zákonnej lehote (dňa 29. októbra 2015) odvolala navrhovateľka. Žiadala, aby pre nesprávne právne posúdenie veci najvyšší súd zrušil rozhodnutie Rady č. RP/51/2015 zo dňa 8. septembra 2015 a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania namietala, že Rada napadnutým rozhodnutím zasiahla do jej základného práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu; slobodu prejavu a šírenie informácií garantované Ústavou SR a Dohovorom, a to konkrétne ustanovenia článku 26 ods. 1 a 2 a článku 46 ods. 1 a 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj článku 6 ods. 1 a článku 10 ods. 1 a 2 Dohovoru v spojení s článkom 1 Dohovoru. K zásahu a k porušeniu práva došlo postupom Rady v súvislosti s napadnutým rozhodnutím, ktorým uložila navrhovateľke sankciu, nakoľko nevykonala dôkaz, resp. nevyhotovila zápisnicu o vykonaní dôkazu, čo predstavuje nezákonnosť postupu a rozhodnutia; nedostatočne odôvodnila existenciu a splnenie podmienok proporcionality na možné obmedzenie slobody prejavu a napriek tejto skutočnosti obmedzila slobodu prejavu navrhovateľky; obmedzenie slobody prejavu nebolo proporcionálne, čím Rada nesprávne právne vec posúdila.

Navrhovateľka namietala, že nevykonanie jediného dôkazu v konaní v súlade so zákonom alebo nevyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu v súlade so správnym poriadkom je vážnym zásahom do práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu. Rovnako namietala, že obmedzenie slobody prejavu bez existencie proporcionality (nevyhnutnosti v demokratickom štáte), je možné považovať za vážny zásah do jej práva na slobodu prejavu a predstavuje nesprávne právne posúdenie veci.

Námietky týkajúce sa vykonávania dôkazov bližšie odôvodnila poukázaním na podklady rozhodnutia pre vydanie napadnutého rozhodnutia, ktorými boli 1/ záznamy z vysielať programovej služby WAU a 2/ prepis/popis skutkového stavu, ktoré boli označené aj v oznámení o začatí správneho konania a zhodne aj v napadnutom rozhodnutí. Navrhovateľka v odvolaní namieta najmä skutočnosť, že z administratívneho spisu vyplýva, že Rada buď nevykonala uvedené dôkazy vôbec, alebo ich vykonala v súlade so Správnym poriadkom. V prípade, ak z rozhodnutia vyplýva, že je postavené na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne vykonaním obrazovo-zvukového záznamu, potom je nevyhnutné, aby z obsahu správneho spisu bolo možné učiniť spoľahlivý záver o tom, že členovia Rady (každý člen Rady, ktorý hlasoval o uložení sankcie) sa oboznámil s obsahom obrazovo-zvukového záznamu, tzv. skutočne vzhladli zvukovo-obrazový záznam. Vykonanie takéhoto dôkazu je možné preukázať výlučne len formou zápisnice o vykonaní dôkazu podľa § 22 ods. 1 (oboznámenie sa s obsahom záznamu z vysielať jeho premietnutím), s náležitosťami podľa § 22 ods. 2 a 3 Správneho poriadku. Takýto dôkazný

prostriedok nie je možné nahradiť analýzou ani prepisom, nakoľko tieto sú už druhotným, sprostredkovaným náhľadom na vec, navyše nie nestranným. V odvolaní ďalej poukázala na postavenie Rady, členov rady a jej právomocí pri rozhodovaní o otázkach ústavnoprávneho charakteru v zmysle zákona č. 308/2000 Z. z. V súvislosti s odvolaním napadnutým rozhodnutím namietala jej v rozpore so Správnym poriadkom.

Trvala na tom, že ak zákon č. 308/2000 Z. z. neustanovuje inak, v správnom konaní vedenom Radou sa postupuje podľa zákona č. 71/1967 Zb. o Správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“). Postup dokazovania v správnom konaní je upravený v § 34 ods. 1 Správneho poriadku. Napriek odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom sa opakovane poukazuje na tú skutočnosť, že Rada sa so záznamami oboznámila, spis Rady neobsahuje zápisnicu o vykonaní dôkazu. V konaní o správnom delikte, ktorého skutková podstata spočíva v porušení povinnosti pri vysielaní programu, je obrazovo-zvukový záznam posudzovanej časti vysielenia kľúčovým dôkazom. Napadnuté rozhodnutie je tak v rozpore so zákonom a s Ústavou Slovenskej republiky. V tejto súvislosti predložila súdu Uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správneho soudu ČR, sp. zn. 7As/57/2010-82 z 3. apríla 2012 ako podpornú judikaturu aplikovateľnú na oblasť vysielenia a retransmisie, v ktorej sa rozšírený senát vyporiadal so všetkými aspektami vykonávania dôkazov správnom trestaní. Taktiež poukázala, na právny výklad práva na spravodlivé súdne konanie ESĽP vo veci Lisica v. Chorvátsko.

V neposlednom rade namietala, že preskúmané rozhodnutie Rady je nevykonateľné a nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia rozhodnutia a pre nedostatky konania, predchádzajúceho jeho vydaniu. Obmedzenie práva vysielať audiovizuálny obsah bez jeho označovania grafickými symbolmi vhodnosti (alebo symbolmi podľa Vyhlášky o JSO) je podľa jej názoru kategorizovať ako obmedzenie jej práva na slobodu prejavu. Rade vytykala, že neskúmala či je obmedzenie slobody prejavu proporcionálne, resp. proporcionalitu skúmala nevhodne a nedostatočne, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 250j ods. 2 OSP. Opomenutie riadneho odôvodnenia je zásahom do práva na spravodlivé súdne konania (napríklad Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS/307/2014, ods. 81-86). Zásah do jej slobody prejavu bol súčasne vykonaný na základe zákon (§ 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.) a bol vykonaný na základe chráneného verejného záujmu ochrany mravnosti podľa článku 26 ods. 4 ústavy, ale nebol proporcionálny (nevyhnutný v demokratickej spoločnosti). Pri skúmaní testu proporcionality, ktorý má tri kroky, nebolo

splnené kritérium racionálnej väzby medzi zásahom a cieľom zásahu, nakoľko obmedzením slobody prejavu nie je možné dosiahnuť akceptovateľný cieľ, ktorým je *ochrana mravnosti mládeže*. Nakoľko mládeži sú popri sebe prístupné nespočetné zdroje audiovizuálneho obsahu, s ktorými sa môže oboznámiť, a ktoré de facto môžu ohroziť (ovplyvniť) ich mravnosť, nie je možné dosiahnuť legitímny cieľ ochrany mravnosti tým, že štát (Rada) obmedzujúcim zásahom obmedzí výlučne len jeden z týchto zdrojov a ostatné zostanú zo strany štátu zo strany štátu nedotknuté. V súčasnosti drvivá väčšina populácie čerpá audiovizuálny obsah prostredníctvom „kábloových“ operátorov, ktorí prevádzkujú retransmisiu na základe zákona č. 308/2000 Z. z. bez akýchkoľvek obmedzení v podobe označovania programov.

3.

K odvolaniu sa Rada vyjadrila písomne. V dôvodoch vyjadrenia poukázala na postup správneho konania, konkrétne na prijatie uznesenia o začatí správneho konania dňa 12. mája 2015 voči vysielateľovi MAC TV s.r.o. vo veci možného porušenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že dňa 15. februára 2015 v čase o cca 17:25 hod. v rámci programovej služby WAU odvysielal program *Milenec vdovy*, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých divákov do 12 rokov, čím mohlo dôjsť k nesprávnemu uplatneniu JSO.

Oznámenie o začatí správneho konania bolo účastníkovi konania doručené dňa 28. mája 2015, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 438/SKO/2015. Účastník konania bol súčasne vyzvaný, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 Správneho poriadku zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní. Súčasne bol upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa ustanovenia § 46 Správneho poriadku. Účastníkovi konania bola následne listom č. 3566/2015/O zaslaná opätovná výzva na vyjadrenie sa v správnom konaní v lehote 5 dní odo dňa jeho doručenia spolu poučením, že Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 Správneho poriadku. Vyjadrenie účastníka konania nebolo Rade doručené.

Rada vo svojom vyjadrení poukázala na ustanovenie § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z., konkrétne na možnosť podať odvolanie proti rozhodnutiu na Najvyšší súd Slovenskej republiky v lehote 15 dní od doručenia odvolania, čím namietala včasnosť podania odvolania proti rozhodnutiu v predmetnej veci domnievajúc sa o oneskorení s podaním opravného prostriedku. Po podrobnej analýze odvolacích dôvodov navrhovateľky nesúhlasila s jej argumentáciou týkajúcou sa nevykonania dôkazu – ohliadku záznamov z vysielania programovej služby WAU, resp. pri vykonaní tohto dôkazu by postupovala v rozpore s ustanoveniami Správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. V súvislosti s touto námietkou poukázala na obdobnú námietku vznesenú v konaniach Najvyššieho súdu SR napr. sp. zn.: 2SŽ/3/2009, 3SŽ/66/2009, 5SŽ/8/2010, 3SŽ/22/2012, 6SŽ/21/2012 alebo 2SŽ/15/2013, v ktorých NS SR postup odporkyne pred vydaním rozhodnutia schválil a napadnuté rozhodnutie Rady potvrdil. S názorom NSSR v tejto veci súhlasil aj ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich uzneseniach vo veciach sp. zn. I.ÚS/2/2015-12, I.ÚS 3/2015-11 a I.ÚS 4/2015-11. Podľa jej názoru je záznam vysielania obdobný ako listina. Ide o zvukovo-obrazovú prípadne iba zvukovú informáciu zachytenú na dátovom nosiči. Podobne ako pri vykonaní dôkazu listinou, aj v prípade záznamu vysielania sa správny orgán najprv presvedčí o jeho pravosti, t.j. či ho poskytol vysielateľ, ktorý o to bol dožiadaný a či spĺňa formálne náležitosti špecifikované vo vyžiadaní. V prípade záznamu získaného z nahrávacieho zariadenia Rady sa skúma, či bol skutočne získaný záznam vysielania toho-ktorého vysielateľa. Následne sa Rada oboznámi s jeho obsahom, čiže vzhľadne vysielanie, ktoré je na dátovom nosiči zaznamenané. Rovnako ako v prípade listiny, ani o zhliadnutí záznamu vysielania sa nespisuje zápisnica, nakoľko je zrejmé, že s jeho obsahom je možné sa oboznámiť len jeho zhliadnutím. To, že členovia Rady sa s obsahom záznamu vysielania oboznámili, vyplýva aj zo samotného napadnutého rozhodnutia.

Odporkyňa v ďalších dôvodoch dovolania nesúhlasila s vytýkanými pochybeniami pri posudzovaní naplnenia kritérií podľa čl. 26 ods. 4 ústavy SR. Poukázala na splnenie povinnosti vysielateľa na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený vyhláškou Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z. ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimedialných diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania a tiež sa náležite zaoberala a vysporiadala s kolíziou ústavou zaručených práv a právom chránených záujmov na stranách

12-13 napadnutého rozhodnutia. Z citovaného ustanovenia ústavy SR vyplýva, že slobodu prejavu je možné obmedziť na základe kumulatívneho splnenia troch podmienok (obmedzenie musí vyplývať zo zákona; byť nevyhnutný v demokratickej spoločnosti; a sledovať legitímny cieľ). Rade prináleží skúmať zachovanie proporcionality len v druhej rovine, ktorou je rovina obmedzenia slobody prejavu uplatnením konkrétnych zákonných ustanovení v konkrétnom prípade. Po posúdení nevhodných obsahov v diele podľa § 1 ods. 5 JSU Rada konštatovala klasifikáciu programu ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov ako žiadúcu. Napadnuté rozhodnutie Rada považuje za riadne odôvodnené, vydané na základe skutkových a právnych záverov. Výšku pokuty považoval tiež za plne odôvodnenú. Rada navrhla napadnuté rozhodnutie ako vecne správne a zákonné potvrdiť.

4.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s §§ 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu SK č. 438/SKO/2015 ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní dňa 30. novembra 2016 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

Podľa § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti toho zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Predmetom súdneho konania bolo v danej veci preskúmanie neprávoplatného rozhodnutia správneho orgánu – Rady, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľke uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ a § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. odporkyňa zistila a na základe vykonaného dokazovania ustálila v povinnosti zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený vyhláškou č. 589/2007 Z. z., ktorého sa navrhovateľka dopustila

dňa 15. februára 2015 v čase cca o 17:25 hod. v rámci programovej služby WAU, keď odvysielala program Milenec vdovy, ktorý označila ako nevhodný pre maloletých divákov do 12 rokov.

Podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu. (V poznáme pod čiarou je uvedený § 12 zákona č. 343/2007 Z. z. jednotný systém označovania).

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. vysielateľ programovej služby je povinný zohľadniť vekovú vhodnosť programov a iných zložiek programovej služby pre maloletých a zabezpečiť ich časové zaradenie v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom.

Podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi) rada ukladá pokutu.

Podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila.

Podľa § 64 ods. 6 zákona č. 328/2000 Z. z. proti rozhodnutiu o uložení sankcie podľa odseku 1 písm. c/ až e/ možno podať správnu žalobu do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia rady.

Najvyšší súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a konania mu predchádzajúceho dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v konaní postupoval a rozhodol v súlade s citovanou právnou úpravou.

Najvyšší súd v danej veci mal preukázané, že žalovaný správny orgán rozhodnutím č. RP/51/2015 z 8. septembra 2015 uložil navrhovateľke sankciu za porušenie § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Proti rozhodnutiu o uložení sankcie, ktoré bolo navrhovateľke doručené 14. októbra 2015 (odporkyňa dátum doručenia rozhodnutia potvrdila vo vyjadrení zo dňa 27. júna 20116), bolo dovolanie doručené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky

zaručeným elektronickým podpisom splnomocneného právneho zástupcu navrhovateľky dňa 29. októbra 2015, t.j. v zákonnej lehote určenej v ustanovení § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. Z uvedených dôvodov najvyšší súd vyhodnotil tvrdenie Rady o oneskorenom podaní opravného prostriedku za nedôvodné.

Najvyšší súd pri skúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia Rady v medziach procesných námietok uvedených v opravnom prostriedku navrhovateľky vychádzal z právnej úpravy správneho poriadku, na ktorú poukazuje.

Podľa § 3 ods.1 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

V danej súvislosti najvyšší súd dáva do pozornosti, že súd v procese súdneho prieskumu podľa ustanovení piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej správne súdnictvo nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu na základe odvolania účastníka správneho konania, podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V preskúmvanej veci najvyšší súd dospel k záveru, že odporkyňa v predmetnej veci náležite postupoval v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážila dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistila skutočný stav veci, v konaní postupovala v súčinnosti s navrhovateľkou ako s účastníčkou konania a nedopustila sa takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť jej rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd v danej veci mal preukázané, že Oznámením o začatí správneho konania zo dňa 12. mája 2015 Rada oznámila navrhovateľke, že voči nej začína správne konanie vo veci možného porušenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s opísaným priebehom vysielania a súčasne ju vyzval, aby k predmetu správneho konania zaslala svoje stanovisko, prípadne navrhla dôkazy v súlade s § 32 ods. 2 a 3 v nadväznosti na § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 Správneho poriadku najneskôr do 10 dní odo dňa doručenia tohto oznámenia, a v tejto lehote sa tiež vyjadrila k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktorými sú záznam z vysielania programovej služby WAU zo dňa 15. februára 2015 v čase od 17:25 hod., kedy odvysielal program Milenec vdovy ktorý označil ako nevhodný pre maloletých divákov do 12 rokov, čím mohlo dôjsť k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania.

Navrhovateľka sa v určených lehotách nevyjadrila. V oboch výzvach odporkyňa poučila navrhovateľku, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jej stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 Správneho poriadku.

Najvyšší súd vychádzajúc z uvedeného konštatuje, že námietku týkajúca sa pochybenia v súvislosti s priebehom dokazovania, navrhovateľ vzniesol až v opravnom prostriedku, v priebehu celého správneho konania ostal nečinným, na viaceré výzvy na vyjadrenie sa k veci samej v konaní nijak nereagoval, nijak sa k veci samej nevyjadril, nenavrhol a ani nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by spochybnil postup žalovaného správneho orgánu. Pokiaľ teda navrhovateľka ako obvinená z porušenia právnej povinnosti potom ako sa dozvedela o začatí správneho konania vo veci porušenia právnej povinnosti, majúci nielen právo, ale i povinnosť navrhnúť jej známe dôkazy preukazujúce jej tvrdenia, a preto ak svoje právo na súčinnosť v správnom konaní nevyužila, vystavila sa v konaní riziku neunesenia dôkazného bremena na preukázanie pravdivosti svojich následných tvrdení.

Vo vzťahu k námietke navrhovateľky, že v konaní nebola vyhotovená zápisnica najvyšší súd konštatuje. V právnej úprave ustanovenej v § 22 správneho poriadku zákonodarca ustanovuje, že správny orgán spisuje zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní, pri ústnom pojednávaní a ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. Z gramatického výkladu uvedenej právnej normy je zrejmé, že je na zväžení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité a to podľa okolností danej veci, čo vyplýva z dikcie zákonom stanoveného „najmä“. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní, o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (§ 34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5.

I v danej súvislosti najvyšší súd opätovne poukazuje na to, že zo skutkových zistení je zrejmé, že navrhovateľka v danej veci nepodala žiadne stanovisko a teda nevzniesla ani námietku, v ktorej by vyjadrila pochybnosti k podkladom pre vydanie rozhodnutia, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, ako aj nenavrhovala vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadrila ani pochybnosti o tom, že by odporkyňa v predmetnom konaní postupovala len z prepisu/popisu vypracovaného kanceláriou Rady bez bezprostredného vzhladnutia odvysielaného programu. Uvedenú námietku navrhovateľka vzniesla až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady. Rada sa k uvedenej námietke navrhovateľky vyjadrila v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku tak, že uviedla, že z povahy podkladu pre rozhodnutie – záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľky sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Poukázala na právny názor najvyššieho súdu vyslovený v obdobných veciach.

Z predloženej Zápisnice o hlasovaní odporkyne zo dňa 8. septembra 2015 najvyšší súd zistil, že predmetom konania bolo monitorovanie vysielania programovej služby WAU dňa 15. februára 2015 v čase cca o 17:25 hod., kedy bol odvysielaný program Milenec vdovy, ktorý bol označený ako nevhodný pred maloletých divákov do 12 rokov a ktorý obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritériá podľa § 1 ods. 1 písm. b/ „obscénne vyjadrovanie“,

podľa § 1 ods. 2 písm. c/ „sexuálne scény“, ktoré sú súčasťou dejovej línie a podľa ustanovenia § 1 ods. 2 písm. f/ „expresívne vyjadrovanie“, ktoré s prihliadnutím na § 1 ods. 5 JSO podmieňujú klasifikáciu ako nevhodného pre maloletých divákov do 15 rokov, čím účastník správneho konania jeho klasifikovaním ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov nesprávne uplatnil JSO. Prítomní deviatí členovia Rady hlasovali za to, že v posudzovanom prípade došlo k porušeniu povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Navrhovateľka nepredložila žiadny taký dôkaz, ktorým by spochybnila to, že by sa jednotliví členovia Rady pred hlasovaním neoboznámili s obsahom predmetného vysielania. Aj keď Zápisnica o hlasovaní zo dňa 8. septembra 2015 neobsahuje uvedenie ani opis toho, že ako došlo k vzhladnutiu predmetného záznamu, z ostatných okolností vyplýva, že jednotliví členovia Rady sa s obsahom záznamu oboznámili, čo potvrdili svojimi podpismi.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd preto dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice, resp. iného záznamu Radou o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. Najvyšší súd zastáva názor, že ani v danom prípade nie je možné nechať bez povšimnutia skutočnosť, že navrhovateľka v priebehu správneho konania nepodala žiadne stanovisko, nenavrchovala vykonanie žiadneho dôkazu, a ani nerozporoval porušenie právnej povinnosti. V zmysle § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť skutočný stav veci a v zmysle § 33 ods. 1, 2 postupovať v konaní v súčinnosti s účastníkom konania. Účastník správneho konania ma právo na súčinnosť v právnom konaní v zmysle § 33 ods. 1 správneho poriadku a súčasne v zmysle § 34 ods. 3 správneho poriadku je povinný navrhnúť dôkazy mu známe na podporu svojich tvrdení, teda uvedená právna úprava prenáša dôkazné bremeno aj na účastníka správneho konania. Vzhľadom k uvedenému ak navrhovateľka v opravnom prostriedku sa bránila najmä tým, že Rada v správnom konaní pochybila, keď o zhliadnutí záznamu vysielania nevyhotovila zápisnicu, nenamietajúc zistenia preukazujúce porušenie právnej povinnosti, samotná táto skutočnosť nemohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia v danej veci.

Najvyšší súd vo vzťahu k ďalšej námietke navrhovateľky, ktorou namietala porušenie jej práva na slobodu prejavu, ktorá je zakotvená v Ústave SR a tiež v Dohovore o ochrane

ľudských práv a základných slobôd, dáva do pozornosti právnu úpravu ustanovenú v Ústave Slovenskej republiky a v Dohovore.

Podľa čl. 26 ods. 1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Cenzúra sa zakazuje.

Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti, jednou z prvoradých podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca, zahŕňa však nielen slobodu názoru a prijímania a rozširovania informácií a myšlienok, ale obsahuje aj povinnosť a zodpovednosť. Právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. V zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.) je pre orgány verejnej moci pri výkone činnosti v rozsahu ich kompetencie záväzným právnym predpisom, majúcim prednosť pred zákonom. Dohovor slobodu prejavu a informácií ustanovuje v čl. 10.

Podľa čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon

a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Z uvedenej právnej úpravy zakotvenej v Ústave Slovenskej republiky ako aj v Dohovore vyplýva, že je v právomoci štátu zákonom ustanoviť také právne prostriedky, ktorými môže obmedziť právo na **slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných (čl. 26 ods. 2 Ústavy SR), bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci (čl. 10 ods. 2 Dohovoru).**

V právnom poriadku Slovenskej republiky zákonodarca výkon týchto slobôd obmedzuje vo viacerých zákonoch sledujúc cieľ ochrany pred zneužitím týchto slobôd, keďže ich výkon zahŕňa aj povinnosti a aj zodpovednosť. Takáto právna úprava z dôvodov vyššie uvedených je ustanovená aj v zákone č. 308/2000 Z. z., pričom rozsah „nevyhnutnosti“ v demokratickej spoločnosti sa musí posudzovať ad hoc s legitímnym cieľom, čo vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

Zákonodarca zákonom č. 308/2000 Z. z. zveruje do právomoci Rade **presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom (§ 4 ods. 1, 2 zákona č. 308/2000 Z. z.). Do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii a podľa osobitných predpisov, ako aj ukladať sankcie vysielateľom za porušenie právnej povinnosti (§ 5 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.).**

V danej súvislosti najvyšší súd dáva tiež do pozornosti, že z úpravy čl. 1 ods. 1, 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy slovenskej republiky vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musia byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy ako individuálneho správneho aktu

Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd považoval za nedôvodnú námietku navrhovateľky, že Rada aplikáciou právnej normy § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. zasiahla do jej základného práva na slobodu prejavu. Právo na slobodu prejavu nie je absolútne. Článok 26 ods. 4 Ústavy SR. ako aj čl. 10 ods. 2 Dohovoru umožňuje obmedzenie tohto práva na základe zákona, ktorým v tomto prípade je právna úprava ustanovená v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., sledujúc práva iných a to v danom prípade ochranu maloletých divákov pred sledovaním nevhodných programov pre danú vekovú kategóriu, a preto podmienka legitimacy je teda nepochybne naplnená. Najvyšší súd nesúhlasil ani s argumentáciou navrhovateľky o porušení podmienky proporcionality. Zákonodarca v právnej norme § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v spojení s vykonávacím právnym predpisom (vyhláška č. 589/2007 Z. z.) stanoví jednoznačnú povinnosť a Rade neprináleží skúmať proporcionalitu povinnosti zákonodarcom ustanovenej v uvedenej právnej norme zákona vo vzťahu k právam a slobodám vysielateľa.

.....

Vychádzajúc z uvedeného a zo skutkových zistení danej veci najvyšší súd zastáva názor, že Rada pri aplikácii právnej normy § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. postupovala v súlade so zákonom ako aj v súlade s ústavou a s judikatúrou ESLP, keďže právna úprava v uvedenej právnej norme je formulovaná dostatočne presne tak, že je z nej zjavná povinnosť zákonodarcom uložená, právne záväzná tak pre vysielateľov ako aj pre žalovaný správny orgán, a preto tvrdenia navrhovateľky považoval za účelové a ničím nepodložené.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že Rada postupovala a rozhodla v súlade so zákonom, keď v dôsledku naplnenia legitímneho cieľa ochrany mravnosti

pri odvysielaní programu Milenec vdovy dňa 15. februára 2015 v čase o cca 17:25 hod. v rámci programovej služby WAU vyvodila administratívnu zodpovednosť navrhovateľky ako vysielateľa, keďže pri klasifikovaní programu nevhodného pre vekovú hranicu maloletých do 12 rokov nesprávne uplatnil jednotný systém označovania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky súčasne k veci dodáva, že súhlasí s tvrdením navrhovateľky, že slobodu prejavu je možné obmedziť len v takom druhu verejných záujmov, ktoré sa výslovne uvádzajú v článku 26 ods. 4 Ústavy SR. Nesúhlasí však s názorom, že Rada skúmala, či je možné zasiahnuť do slobody prejavu len prostredníctvom osvedčenia formálnej podmienky pre možné obmedzenie slobody prejavu, tzv. či obmedzenie bolo „predpísané“ právnym predpisom o sile zákona. Z ustanovenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z, ako aj s prihliadnutím na účel tohto ustanovenia, ktorým je ochrana maloletých je zrejmé, že v prípade ak programu Milenec vdovy naplnil hodnotiace kritériá podľa § 1 ods. 1 písm. b/, § 1 ods. 2 písm. c/ a § 1 ods. 2 písm. f/, ktoré s prihliadnutím na § 1 ods. 5 JSO podmieňujú jeho klasifikáciu ako nevhodného pre maloletých divákov do 15 rokov, navrhovateľka jeho klasifikovaním ako nevhodného pred maloletých divákov do 12 rokov nesprávne uplatnila JSO. Rada sa pri uplatňovaní tohto ustanovenia riadi jednotlivými klasifikačnými kritériami JSO, na základe ktorých posudzuje jednotlivý program tak, ako tomu bolo aj v danom posudzovanom prípade. Súd sa preto nemohol stotožniť s argumentáciou týkajúcou sa naliehavej spoločenskej potreby v uplatňovaní JSO v televíznom vysielaní uvedenou v odvolaní, nakoľko zákonodarca ju stanovuje osobitným predpisom, a to vyhláškou Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z., ktorú priebežne aktualizuje, o čom svedčí aj novela č. 446/2013 Z. z. Zavedenie jednotného systému označovania, ktoré je zavedené osobitným predpisom, je zakotvené v ustanoveniach zákona č. 308/2000 Z. z, a vychádza práve z potreby ochrany maloletých divákov pred obsahom, ktorý by mohol mať negatívny vplyv na ich osobnostný vývin, a preto vychádza z potreby ochrany záujmu (mravnosti) chráneného Ústavou SR.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky navrhovateľky uvedené v jej odvolaní proti rozhodnutiu žalovaného správneho orgánu – Rady, za relevantné na vyhovenie jej odvolacieho návrhu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia Rady č. RP/51/2015 zo dňa 8. septembra 2015 a postupu mu predchádzajúceho v mediách

namietaných dôvodov uvedených v opravnom prostriedku navrhovateľky, vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu a s právnej úvahy uvedenej vyššie, dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie a postup Rady je v súlade so zákonom, a preto uvedené rozhodnutie podľa § 250q ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. SSP potvrdil ako vecne správne a zákonné.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 1 písm. a/ a § 5 ods. 1 písm. g/ a položky 10 písm. c/ Prílohy, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. októbra 2012, podľa ktorého je navrhovateľ povinný zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500,- eur. Na rozdiel od vyhláseného rozhodnutia súdu na pojednávaní dňa 30. novembra 2016 sa navrhovateľke týmto písomne vyhotoveným rozhodnutím ukladá povinnosť zaplatiť súdny poplatok na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu, v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 1 SSP. Navrhovateľke nepriznal náhradu trov tohto konania, pretože v tomto konaní nebola neúspešná.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku **nie je** prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2016

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Viera Vraníková